

SAOPĆENJE ZA ŠTAMPU

Objavljeno u patak 10. januara 2003. godine

Dom za ljudska prava uručuje 6 odluka o prihvatljivosti i meritumu i 1 odluku o preispitivanju

U petak, 10. januara 2003. u 9:00 sati prije podne u zgradi Kantonalnog suda, Šenoina 1, u Sarajevu, Dom za ljudska prava uručio je 7 odluka:

1. CH/02/8923, CH/02/8924 i CH/02/9364 Đoko KLIČKOVIĆ, Anka PAŠALIĆ i Duško KARANOVIĆ protiv Bosne i Hercegovine, Federacije Bosne i Hercegovine i Republike Srpske
2. CH/02/8767 Fedai UNAL protiv Bosne i Hercegovine
3. CH/01/9040 Nedeljko LATINOVIC protiv Republike Srpske
4. CH/01/9130 Stana SAMARDŽIĆ protiv Republike Srpske
5. CH/02/9842 Eslam DURMO Bosne i Hercegovine i Federacije Bosne i Hercegovine
6. CH/01/6930 Kompas Međugorje protiv Federacije Bosne i Hercegovine
7. CH/98/1373 Aleksandar BAJRIĆ protiv Federacije Bosne i Hercegovine (Odluka o preispitivanju)

CH/02/8923, CH/02/8924, CH/02/9364 Đoko KLIČKOVIĆ, Anka PAŠALIĆ i Duško KARANOVIĆ protiv Bosne i Hercegovine, Federacije Bosne i Hercegovine i Republike Srpske

Činjenično stanje

Predmet se tiče dispariteta u odnosu na penzije koje primaju penzioneri povratnici u Federaciju Bosne i Hercegovine i penzioneri koji su ostali u Federaciji u toku oružanog sukoba.

Sva tri podnosioca prijave su umirovljene osobe srpskog porijekla koje su živjele u Sarajevu prije oružanog sukoba, koje su bile umirovljene i primale penzije iz Penzijskog fonda Bosne i Hercegovine. U toku rata, penzije su se počele dijeliti iz tri zasebna fonda. Podnosioci prijave su boravili na teritoriji Republike Srpske i primali penzije od Republike Srpske.

Dana 27. marta 2000., penzijski fondovi zaključili su Sporazum prema kojem će penzionere dalje isplaćivati fond kojem trenutno pripadaju, bez obzira na njihovo mjesto boravka. U 2000 i 2001. godini, podnosioci prijave su vraćeni u posjed svojih stanova u Sarajevu, gdje su nastavili živjeti od svojih penzija iz Republike Srpske. Oni se žale na disparitet u odnosu na penzije između entiteta.

Praktično gledajući, osoba koja se vratila u Sarajevo i tamo primala penziju prije oružanog sukoba, ali je kasnije počela primati penziju iz penzijskog fonda Republike Srpske, pošto je raseljena u Republiku Srpsku, nastaviti će, nakon povratka u Sarajevo, primati nižu penziju iz fonda Republike Srpske. Takav povratnik, dok prima manju penziju iz penzijskog fonda Republike Srpske, suočit će se takođe sa većim troškovima života u Sarajevu nego u Republici Srpskoj. Pored toga, takav povratnik će primati mnogo nižu penziju od osobe koja je davala slične doprinose za penziju u toku svog radnog vijeka ali je ostala u Federaciji u toku oružanog sukoba.

Navodne povrede ljudskih prava

Podnosioci prijava tvrde da su povrijeđena njihova prava prema članovima 8 i 13 Konvencije, članu 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju, i članu 2 Protokola br. 4 (pravo na slobodu kretanja i odabira mjesta boravka). Oni se dalje žale da su strane u penzijskom Sporazumu svjesno dovele do diskriminacije kada su odlučile o ovakvoj praksi isplata penzija. Podnosioci prijava se izgleda takođe žale da su diskriminirani u uživanju svoga prava na socijalnu zaštitu prema članu 9 Međunarodnog ugovora o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima.

Nalazi Doma

Dom je prijave proglasio prihvatljivim protiv Države Bosne i Hercegovine, Federacije Bosne i Hercegovine i Republike Srpske

Dom je utvrdio, na osnovu provođenja dokaza, da činjenica da podnosioci prijava primaju manje penzije od osoba koje isplaćuje penzijski fond Federacije Bosne i Hercegovine ne predstavlja uplitanje u njihova prava prema članu 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju. Prema tome, nije došlo do povrede prava podnosilaca prijave od strane Bosne i Hercegovine, Federacije Bosne i Hercegovine, ili Republike Srpske na mirno uživanje njihove imovine prema članu 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju.

Prema sadašnjoj praksi, penzija penzionera bivše Socijalističke Republike Bosnia and Herzegovina iz Sarajeva kojeg sada isplaćuje penzijski fond Republike Srpske, jer je on ili ona raseljen u Republiku Srpsku za vrijeme oružanog sukoba, zantno je niža od penzije penzionera koji je ostao u Federaciji. Ovaj disparitet ne ostavlja sumnju da se osobe koje su bile raseljene unutar zemlje za vrijeme oružanog sukoba, po svom povratku drukčije tretiraju. Imajući u vidu da je olakšavanje povratka raseljenih osoba jedan od ciljeva Dejtonskog mirovnog sporazuma, Dom je utvrdio da status raseljene osobe ne može opravdati različito postupanje prema ovim podnosiocima prijave. Sadašnje stanje penzija predstavlja ozbiljnu prepreku za povratak. Posljedica sporazuma između penzijskih fondova je ta da su podnosioci prijave, kao raseljene osobe unutar zemlje koje su se vratile u Federaciju, diskriminirani. Budući da je penzijski fond Federacije strana u sporazumu, Dom je utvrdio da je Federacija Bosne i Hercegovine diskriminirala podnosiocima prijave u uživanju njihovih prava na socijalno osiguranje prema članu 9 Međunarodnog ugovora o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima.

Dom je dalje utvrdio da, pošto Bosna i Hercegovina nije strana u penzijskom sporazumu, i pošto je svo zakonodavstvo koje se izravno tiče penzijskog sistema doneseno na entitetskom nivou, Bosna i Hercegovina nije odgovorna za diskriminaciju prema podnosiocima prijave s obzirom na njihova penzijska prava. Dom je takođe utvrdio da se Republika Srpska, iako je strana u penzijskom sporazumu, ne može smatrati odgovornom za niže penzije koje primaju podnosioci prijave ili za diskriminaciju prema podnosiocima prijave s obzirom na njihova penzijska prava.

Pravni lijekovi

Dom je naredio Federaciji Bosne i Hercegovine da poduzme sve potrebne zakonodavne i upravne radnje do 10. jula 2003 da osigura da podnosioci prijave više ne budu diskriminirani u uživanju njihovih penzijskih prava, osobito u poređenju sa onim penzionerima koji su ostali u Federaciji za vrijeme oružanog sukoba.

Dom je takođe naredio Federaciji Bosne i Hercegovine da svakom podnosiocu prijave nadoknadi za razliku između penzije koja njemu ili njoj pripada prema Sporazumu o penzijama i iznosa koji bi podnosilac prijave primao od Federalnog zavoda, od datuma podnošenja njegove ili njene prijave Domu za ljudska prava do datuma kada Federacija svojim postupanjem ukine diskriminaciju kroz zakonodavne i upravne radnje.

CH/02/8767 Fedai UNAL protiv Bosne i Hercegovine

Činjenično stanje

Podnosilac prijave je turski državljanin koji je, u vrijeme podnošenja prijave u januaru 2002., živio zajedno sa svojom suprugom i djecom u Bihaću, Bosna i Hercegovina, gdje vodi privatni posao. Prijava se tiče činjenice da je podnosilac prijave dobio odluku o protjerivanju iz Bosne i Hercegovine i da mu je BiH Ministarstvo za ljudska prava i izbjeglice oduzelo privremenu dozvolu boravka.

Navodne povrede ljudskih prava

Podnosilac prijave navodi povredu prava na pristup sudu koje je zaštićeno prema članovima 6 i 13 Evropske konvencije za ljudska prava s obzirom na činjenicu da je u odluci kojom mu se ukida dozvola boravka navedeno da može podnijeti žalbu Sudu Bosne i Hercegovine, koji, međutim, u to vrijeme nije postojao.

On dalje navodi povredu njegovog prava da ostane u Bosni i Hercegovini i da tamo radi i na pravo da koristi svoju privatnu imovinu u Bihaću, uključujući import–eksport posao, koji bi bio u gubitku u njegovom odsustvu. On radi toga navodi povredu člana 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju. Podnosilac prijave dalje navodi da će uslijed protjerivanja biti odvojen od svoje porodice, što će imati za posljedicu povredu njegovog prava na privatni i porodični život, koje je zaštićeno prema članu 8 Konvencije.

Nalazi Doma

Dom je proglasio žalbene navode s obzirom na član 6 Konvencije i član 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju neprihvatljivim. Proglasio je prijavu prihvatljivom prema članu 1 Protokola br. 7 uz Konvenciju, što je pokrenuo po svom nahođenju i prema članovima 8 i 13 Konvencije.

Dom je utvrdio da su povrijeđena prava podnosioca prijave prema stavu 1 a) i b) člana 1 Protokola br. 7 uz Konvenciju u kojima su sadržane “proceduralne mjere sigurnosti u odnosu na protjerivanje stranaca”. Podnosilac prijave nije imao mogućnosti da efikasno podnese razloge protiv svog protjerivanja jer nijedno nadležno tijelo nije razmatralo njegove argumente. U praksi ne postoji mehanizam da se preispita njegovo protjerivanje. U relevantno vrijeme nije funkcionirao ni Sud Bosne i Hercegovine koji je naznačen u odluci o protjerivanju, niti žalbeno vijeće Vijeća ministara na koja se ukazuje u Zakonu o imigraciji i azilu.

Dom nije utvrdio povredu člana 8 jer odvajanje podnosioca prijave od njegove porodice nije nesrazmjero opravdanim ciljevima kojima se teži. U svjetlu nalaza prema članu 1 Protokola br. 7 nije smatrao potrebnim da predmet ispituje prema članu 13.

Pravni lijekovi

Dom je mišljenja da je utvrđivanje povrede prema članu 1 Protokola br 7 uz Konvenciju samo po sebi dovoljna satisfakcija da ispravi utvrđenu povredu i nije odredio nikakve pravne lijekove.

CH/02/9040 Neđeljko LATINOVIĆ protiv Republike Srpske

Činjenično stanje

Ovaj predmet odnosi se na pokušaj podnosioca prijave da spriječi da bude deložiran iz stana koji se nalazi u Banjoj Luci. U 1992. godini, podnosilac prijave je zaključio ugovor o zamjeni sa S.T i N.Z. Prema ovom ugovoru, podnosilac prijave je zamijenio svoj stan (na kojem je imao stanarsko pravo) a nalazi se u Čelincu (malom mjestu blizu Banje Luke) za stan S.T., koji trenutno koristi u Banjoj Luci. N.Z. je stekao stan podnosioca prijave dok je S.T. stekla stan N.Z. Vlasnici ova tri stana pristali su na zamjenu. U martu 1999. godine S.T. je podnijela zahtjev za povrat u svoj prijeratni stan. U oktobru 2000. godine Ministarstvo za izbjegla i raseljena lica u Banjoj Luci donijelo je odluku kojom se potvrđuje stanarsko pravo S.T. na stanu u Banjoj Luci i kojom istovremeno prestaje pravo podnosioca prijave da koristi isti. Podnosiocu prijave je naređeno da napusti dotični stan.

Navodne povrede ljudskih prava

Podnosilac prijave navodi povrede svojih prava koja su zaštićena prema članu 8 Konvencije i članu 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju. Podnosilac prijave se takođe žali na povrede svog “prava na žalbu”, na raspoložive pravne lijekove i prava na pravično suđenje.

Nalazi Doma

Dom je utvrdio da se nastavljanjem izvršnog postupka protiv podnosioca prijave, u cilju da bude prinudno iseljen iz stana u kojem živi deset godina, bez razmatranja sudskog spora koji je on pokrenuo da bi dokazao valjanost ugovora u njegovom predmetu, zajedno sa rizikom privatizacije stana koja je sporna, ne postiže pravična ravnoteža između zaštite prava prijeratnog korisnika i prava podnosioca prijave. Dom je zaključio da je došlo do povrede člana 8 Evropske konvencije.

Pravni lijekovi

Dom je naredio Republici Srpskoj da poduzme potrebnu radnju da osigura da se u predmetu podnosioca prijave obustave svi upravni postupci, uključujući izvršni postupak do donošenja sudske odluke o valjanosti ugovora o zamjeni.

CH/02/9130 Stana SAMARDŽIĆ protiv Republike Srpske

Činjenično stanje

Ovaj predmet se tiče pokušaja podnositeljice prijave, koja je Srпкиnja porijeklom iz Visokog, sada u Federaciji Bosne i Hercegovine, da spriječi da bude deložirana iz privatne kuće koja se nalazi u Banjoj Luci, a koju je dobila na osnovu ugovora o zamjeni zaključenog u maju 1995. godine. Ovim ugovorom, podnositeljica prijave je zamijenila svoju kuću u Visokom sa M.J., koja je bošnjačkog prijekla i potječe iz Banje Luke, za kuću koju trenutno koristi u Banjoj Luci. Pošto je valjanost ugovora osporena, u toku je sudski postupak pred Osnovnim sudom u Banjoj Luci.

Navodne povrede ljudskih prava

Podnositeljica prijave navodi povrede prava koja su zaštićena članovima 6 (pravo na pravično suđenje) i 8 (pravo na poštivanje njenog doma) Evropske konvencije o ljudskim pravima i članom 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju (pravo na mirno uživanje vlasništva). Podnositeljica prijave nije posebno navela nikakvu povredu svojih prava koja su zaštićena prema članu 13 Konvencije (pravo na efikasan pravni lijek). Dom je *proprio motu* postavio pitanje moguće povrede ove odredbe kada je prosljedio predmet tuženoj Strani radi njenih zapažanja o prihvatljivosti i meritumu predmeta.

Nalazi Doma

Dom je utvrdio da nije postignuta pravična ravnoteža između zaštite prava prijeratnog korisnika i prava podnositeljice prijave zbog nastavljanja izvršnog postupka protiv podnositeljice prijave, u cilju prinudnog iseljenja iz kuće u Banjoj Luci, bez razmatranja sudskog spora o valjanosti ugovora u njenom predmetu, propusta Osnovnog suda da odluči o zahtjevu podnosioca prijave za obustavljanje postupka i neopravdanog različitog postupanja u predmetima ugovora o zamjeni gdje osoba koja osporava valjanost ugovora o zamjeni posjeduje CRPC odluku, kao što je to u slučaju podnositeljice prijave, i u slučajevima gdje nije uključena CRPC odluka. Dom je zaključio da je došlo do povrede člana 8 Konvencije.

Dom je takođe utvrdio da je propust Osnovnog suda u Banjoj Luci da odluči o zahtjevu podnositeljice prijave da se izda naredba za privremene mjere da se spriječi njena deložacija dok je u toku sudski postupak u vezi valjanosti ugovora o zamjeni ostavilo podnositeljicu prijave bez ikakvog pravnog lijeka da traži obustavu deložacije. Dom je zaključio da je podnositeljica prijave lišena prava prema članu 13 na djelotvoran pravni lijek protiv povrede prava na poštivanje njenog doma.

Pravni lijekovi

Dom je naredio Republici Srpskoj da poduzme potrebne radnje da osigura da se ova pravična ravnoteža između prava podnositeljice prijave i prava predratnog vlasnika stana ponovno uspostavi kroz uspostavljanje materijalno efikasnog mehanizma. Dom je posebno naredio Republici Srpskoj da preduzme neophodne zakonske i upravne radnje da obezbijedi da se u predmetu podnositeljice prijave svi upravni postupci, uključujući postupak izvršenja, prekinu po službenoj dužnosti od strane organa uprave do pravosnažnosti odluke suda o valjanosti ugovora o zamjeni.

CH/02/9842 Eslam DURMO protiv Bosne i Hercegovine i Federacije Bosne i Hercegovine

Činjenično stanje

Podnosilac prijave, koji je Egipćanin, dobio je državljanstvo Bosne i Hercegovine 10. februara 1995. godine. Dana 19. jula 2001. bio je uhapšen i stavljen u pritvor zbog sumnje da je počinio krivično djelo ovjeravanja neistinitog sadržaja. Dana 5. oktobra 2001., naređeno je puštanje na slobodu podnosioca prijave iz pritvora. Međutim, umjesto da bude pušten na slobodu, odmah je stavljen pod nadzor Ministarstva unutrašnjih poslova Federacije Bosne i Hercegovine. Podnosilac prijave predat je vlastima Arapske Republike Egipat i prebačen je u Egipat dana 6. oktobra 2001. godine. Istog dana,

uručena mu je odluka Ministarstva Unutrašnjih poslova Federacije Bosne i Hercegovine kojom mu se oduzima državljanstvo.

Navodne povrede ljudskih prava

Protjerivanje podnosioca prijave postavlja pitanje prema članu 3 Protokola br. 4 uz Evropsku konvenciju o ljudskim pravima kojim se zabranjuje protjerivanje građana. U slučaju da podnosioca prijave više ne treba smatrati državljaninom Bosne i Hercegovine, predmet postavlja pitanja prema članu 1 Protokola br. 7 uz Konvenciju, koji predviđa proceduralne mjere zaštite u odnosu na protjerivanje stranaca. Predmet takođe postavlja pitanja prema članu 5 Konvencije, pravo na slobodu i ličnu sigurnost, jer podnosilac prijave tvrdi da je u određenim vremenskim periodima bio nezakonito pritvoren.

Odstranjivanje podnosioca prijave iz Bosne i Hercegovine i odvajanje od njegove porodice može prerasti u povredu člana 8 Konvencije, pravo na poštovanje privatnog i porodičnog života. Predaja podnosioca prijave egipatskim vlastima i njegov pritvor u Egiptu mogu prerasti u povredu člana 3, pravo da ne bude podvrgnut mučenju i nehumanom i ponižavajućem postupanju i člana 2 Konvencije, pravo na život. Predmet takođe postavlja pitanja prema članu 13 Konvencije, pravo na efikasan pravni lijek, kao i u odnosu na diskriminaciju u uživanju prava zaštićenih prema ovima članovima.

Nalazi Doma

Dom je proglasio predmet s obzirom na Bosnu i Hercegovinu neprihvatljivim. Prijava je, izuzimajući navode u pogledu prava na život, pitanja diskriminacije i navode povrede pretpostavke o nevinosti, proglašena neprihvatljivom protiv Federacije Bosne i Hercegovine.

Dom je ustvrdio da je podnosilac prijave bio državljanin Bosne i Hercegovine u vrijeme njegovog protjerivanja. Dom je zatim ustanovio da je, u odnosu na podnosioca prijave, Federacija BiH prekršila član 3 Protokola br. 4 uz Konvenciju kojim se zabranjuje protjerivanje državljana.

Dom je takođe utvrdio da je Federacija BiH prekršila prava podnosioca prijave zaštićena članom 5, stav 1 Konvencije time što ga je držala u pritvoru nakon što je bilo naređeno da se pusti na slobodu iz pritvora, pa do njegove predaje egipatskim vlastima, jer je bio držan u pritvoru bez ikakvih zakonskih osnova.

Dom je dalje utvrdio da su dokazani značajni osnovi da je podnosilac prijave zbog protjerivanja u Arapsku Republiku Egipat, bio izložen riziku da bude podvrgnut postupanju suprotno članu 3 Konvencije. Federacija BiH je zbog toga bila obavezna da ne protjera podnosioca prijave u Arapsku Republiku Egipat. Shodno tome, Dom je utvrdio povredu člana 3 Konvencije.

Pošto podnosilac prijave nije bio u mogućnosti da ospori pritvor i protjerivanje, Dom je takođe utvrdio povredu člana 13 Konvencije u vezi sa utvrđenim povredama.

Dom je smatrao nepotrebnim da odluči o žalbama podnosioca prijave prema članu 8 Konvencije.

Pravni lijekovi

Dom je naredio Federaciji Bosne i Hercegovine da sprovede istragu u vezi protjerivanja podnosioca prijave u Arapsku Republiku Egipat, u cilju poduzimanja odgovarajućih radnji s obzirom na osobe odgovorne za ovo protjerivanje.

Dom je dalje naredio Federaciji Bosne i Hercegovine da podnosiocu prijave isplati kompenzaciju u iznosu od 10.000 KM za patnje proizašle uslijed povreda koje su utvrđene i nadoknadi podnosiocu prijave troškove postupka u iznosu od 2.531.10 KM.

CH/01/6930 Kompas Međugorje protiv Federacije Bosne i Hercegovine

Činjenično stanje

Predmet se odnosi na mobilizaciju, korištenje, i davanje u zakup turističkog objekta "Kamp Međugorje" snagama UN-a od strane općine Čitluk nakon oružanog sukoba u Bosni i Hercegovini. Kamp Međugorje je u vlasništvu tvrtke "Kompas Međugorje" čiji je 76,74% vlasnik, direktor i

ovlašteni zastupnik Zoran Buntić. Gosp. Buntić je kupio dionice kupoprodajnim ugovorom od 30. decembra 1998. godine.

U decembru 1992. godine, turistički objekat Kamp Međugorje je mobiliziran u vojne svrhe, a u februaru 1993. godine HVO Čitluk je objekat dao u zakup Španskom bataljONU UNPROFOR-a za mjesečnu zakupninu od 171.000 DM. Parlament Federacije Bosne i Hercegovine je 23. decembra 1996. donio odluku o prestanku primjene odluke o proglašenju ratnog stanja na teritoriji Federacije Bosne i Hercegovine, kojom je svim institucijama naređeno da počnu s radom u skladu sa pravilima koja se primjenjuju u miru.

Već od oktobra 1996., općina Čitluk je primala mjesečnu zakupninu za objekat, što je trajalo sve do odlaska Španskog bataljona 31. januara 2000. Po odlasku Španskog bataljona, općina Čitluk je zadržala kontrolu nad imovinom i nije je vratila Kompas Međugorje ili gosp. Buntiću. Federalni ministar odbrane je 9. maja 2001., uputio pismo načelniku općine Čitluk obavještavajući ga da su zakonski osnovi za mobilizaciju Kampa Međugorje prestali da postoje 23. decembra 1996. i da općina Čitluk nezakonito koristi imovinu. U pismu je općini Čitluk naređeno da napusti kamp do 25. maja 2001. godine.

Od 1999. godine, gosp. Buntić je pokušavao pokrenuti brojne zakonske radnje u ime Kompassa Međugorje za vraćanje imovine. Međutim, preduzimane su male ili skoro nikakve radnje u njegovim predmetima i imovina Kampa Međugorje nije vraćena Kompas Međugorje ni gosp. Buntiću.

Navodne povrede ljudskih prava

Podnosilac prijave se žali da nezakonito korištenje Kampa Međugorje od strane općine Čitluk nakon proglašenja prekida ratnog stanja i primanje naknade za takvo korištenje od strane općine Čitluk krši njegova prava na imovinu prema članu 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju. Podnosilac prijave se dalje žali na povrede prava na pravično suđenje u razumnom roku prema članu 6. Konvencije.

Nalazi Doma

Dom je utvrdio da, dok su radnje tužene Strane za vrijeme i neposredno nakon prestanka ratnog stanja preduzimane u opštem interesu, sva zakonska svrha kontrole općine Čitluk nad Kampom Međugorje je prestala da postoji 23. decembra 1996., kada je Parlament Federacije proglasio prestanak neposredne ratne opasnosti u Federaciji i naredio svim institucijama i licima da ponovo počnu s radom u skladu sa propisima koji se primjenjuju u miru. Dom je zaključio da nastavljen kontrola tužene Strane nad imovinom Kampa Međugorje nakon zvaničnog proglašenja prestanka ratnog stanja predstavlja nezakonito uplitanje u imovinska prava podnosioca prijave prema članu 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju.

Dom dalje nije našao nikakvo opravdanje za znatna odugovlačenja i pravosudno odgađanje u ovom predmetu imovinskih prava. Shodno tome, Dom je utvrdio da je Federacija BiH povrijedila pravo podnosioca prijave na pravičnu raspravu u razumnom roku prema članu 6(1) Evropske konvencije.

Pravni lijekovi

Dom je naredio Federaciji BiH da osigura hitno vraćanje imovine Kampa Međugorje Kompas Međugorje.

Dom takođe nalazi shodnim da naredi Federaciji da osigura da domaći sudovi pravično i brzo odrede visinu kompenzacije za povredu člana 1 Protokola br. 1 uz Konvenciju utvrđenu u ovom predmetu.

Utvrdivši da je Federacija BiH prekršila član 6 Konvencije, Dom je naredio Federaciji da preduzme sve neophodne mjere da sprovede sve odgovarajuće istrage i osigura brzo donošenje odluka u svim predmetima koji su u toku rješavanja pred sudom, a koje je pokrenuo Kompas Međugorje.

Dom je dalje naredio Federaciji BiH da sprovede sve odgovarajuće krivične istražne radnje u vezi sa ovim predmetom, u cilju izvođenja izvršioca pred lice pravde.

Dom je dalje naredio Federaciji BiH da isplati podnosiocu prijave 10.000 KM za moralnu štetu zbog odugovlačenja u postupcima domaćih sudova i 2.500 KM kao kompenzaciju za troškove nastale pokretanjem domaćih sudskih postupaka.

Dom je zadržao pravo da naredi dodatne pravne lijekove, koje smatra opravdanim.

CH/98/1373 Aleksandar BAJRIĆ protiv Federacije Bosne i Hercegovine

Činjenično stanje

Dom je 10. maja 2002. godine donio odluku o prihvatljivosti i meritumu u predmetu nalazeći povrede člana 3 (nehumano postupanje), člana 5, stav 1 (nezakonit pritvor), člana 5, stav 3 (neizvođenje podnosioca prijave što prije pred sudiju nakon hapšenja) i diskriminaciju. Kao pravni lijekovi, tuženoj Strani je naređeno da sprovede istragu u vezi postupanja policije i zatvorskih službenika koji su učestvovali u povredi prava podnosioca prijave s ciljem pokretanja krivičnog postupka protiv njih i da podnosiocu prijave isplati iznos od 30.000 KM.

Postupak

Tužena Strane je podnijela zahtjev za preispitivanje, tvrdeći da je podnosilac prijave izveden pred sudiju 22. maja 1996., na dan njegovog hapšenja te da zbog toga nije bilo povrede člana 5, stava 3 Konvencije. Pored toga, tužena Strana se žalila da je naređena kompenzacija previsoka. Plenarni Dom je prihvatio zahtjev za preispitivanje u dijelu koji se odnosi na nalaženje povrede člana 5, stava 3 Konvencije.

Nalazi Doma

U svjetlu preostale neizvjesnosti u pogledu događaja od 22. maja 1996., Dom nalazi da nije utvrđena povreda člana 5, stav 3 Konvencije.

Dom je odlučio da se poništava ranije nalaženje povrede člana 5, stav 3 u odluci o prihvatljivosti i meritumu od 10. majua 2002. Ostali zaključci u odluci od 10. maja 2002. o prihvatljivosti i meritumu i pravni lijekovi naređeni u ovoj odluci ostaju na snazi.